

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker
den 26. april 2013

Kirkedag: Bededag/A KONFIRMATIONER

Tekst: Matt 3,1-10

Salmer:

SK: 478 * 68 * 192 * 369 * 208 * 29

LL: 478 * 68 * 192 * 369 * 208 * 29

Sådan et evangelium er der ikke meget bededag over. Og der er jo heller ikke specielt meget fest og glæde a la konfirmation over det. Men der skal nu nok være noget, vi kan tage til os, ud over, at Johannes og hans fremtræden ved Jordanfloden er relevant og vigtig i hele Jesus-historien. Men det må blive en anden gang.

I dag føler jeg, at det er noget andet, vi skal have med os fra gudstjenesten. Vi skal have noget med os om bøn. Dels er det Bededag, dels er den ene af de tekster, vi har hørt i dag en bøn, bedt af David.

Jeg tror, at det er nødvendigt, at vi som troende, kristne mennesker også en gang imellem sætter fokus på bøn.

Jeg tror, at der er mange kristne mennesker, der ikke beder. Der er mange, der ikke beder jævnlige, og der er også mange, der beder yderst sjældent. Måske skyldes det ordet 'bøn'. Måske skyldes det, at vi forbinder det med at bukke og skrabe eller klage sin nød eller om at tigge. Måske synes nogle, at det er ydmygende. Måske synes nogle, at det bare er for langt ude, når der sidder et stort mandfolk med foldede hænder. Så lad være med at folde hænderne. Men, hvis vi i stedet kalder det meditation, så har det også for nogle mennesker en mislyd af yoga eller anden østlig mystik eller, hvad ved jeg. Måske skal

vi hellere kalde det samtale. I stedet for at præsten siger: ”Lad os bede”, så kan han jo sige: ”Lad os tale med Gud”.

Det er synd og skam, at vi ikke taler mere med Gud, end vi gør. Og jeg tillader mig at sige vi. Skulle der være en iblandt os, der ikke føler sig inkluderet i dette, så må du undskylde. Der er mange af os, for hvem det vil være befordrende for vores tro, men også for vores ve og vel i dagligdagen mht. arbejdspladsen, andre mennesker, kærlighedslivet, det hele. Jeg hørte en gang om en kvinde, der plejede at bede til Gud/tale med Gud, sådan jævnlige. En dag sagde hun til sin familie: I 14 dage har jeg overhovedet ikke bedt til Gud, og jeg kan slet ikke mærke nogen forskel. Hvortil hendes mand og børn skulle have sagt: Nå, det kan vi!

Bøn gør noget ved os. Gør noget ved os, også når vi skal gøre noget for, ved og med de andre omkring os. Bøn gør noget ved os. Og jeg vil godt, at vi går herfra i hvert tilfælde med to perspektiver i den anledning.

Det ene vises os af David i hans bøn, jf. GT-teksten. For at gøre en lang historie kort, så er det en bøn, David beder, da han bliver stillet til ansvar, og det går op for ham, konsekvenserne af hans utroskab med Batseba.

En af de ting, vi kan lære af David er, at kalde en skovl for en skovl. Det kan vi i bønnen/samtalen med Gud. David kan sætte de rigtige ord på sine problemer og på sin skyld. Han kan sige sin skyld og sin skam, og blot det at sige dette højt er et langt stykke af vejen for også at prøve at komme videre og ikke bukke under af det. I samtalen med Gud kan vi sætte ord på det, vi aldrig kunne finde på at sige til andre, end ikke vores aller nærmeste, ja måske endda frygter vi at sige højt for os selv, for

det gør ondt, for når det er sagt, bliver det ligesom mere virkeligt og sandt. Så kan vi ikke lyve os fra det.

David erkender, at han har været en kæmpe idiot. Han har syndet. Han har brudt tilliden og troskaben til både mennesker og Gud. Han har trådt på alt det både i ham selv og hos andre, som han ellers sætter så højt, og sikkert ville have forsvoret, at kunne finde på; måske har han endda set lidt ned på andre, der har gjort det samme. Det gør han nok ikke mere.

I samtalen med Gud kan vi sætte de rigtige ord på. I samtalen med Gud kan vi sætte de rigtige ord på, når livet om os ramler sammen og går ad H til, uanset om det er andres eller egen skyld. Stiller jeg mig op mellem andre mennesker og siger, at mit liv er ødelagt, jeg duer ikke til noget og jeg er en kæmpe torsk, så vil der straks være nogen, der giver mig ret; men der vil også være nogle, der siger, at helt så galt er det nu heller ikke. Og hverken det ene eller det andet kan jeg bruge til noget. Hverken at få ret eller blive bagatelliseret. Siger jeg det samme til Gud, tages jeg alvorligt og der lægges ikke til eller trækkes fra, og så kommer det altid med det samme: Se, hvad jeg har gjort ved det! Hør, hvad jeg har gjort for dig! Men det kan vi kun høre, hvis vi er stille. Vi kan kun høre Gud, hvis vi er stille!

Derfor er det faktisk en god ting at kalde bøn for samtale med Gud. For når vi taler med andre, så tier vi også ind imellem, så den anden kan få taletid, og vi kan lytte. Der er også nogle, der siger, at det er derfor, vi har to ører og kun en mund.

Jeg har taget en kæmpe-udgave af Kristuskransen med i dag. En bedekrans, vi har arbejdet med i konfirmandtimerne. Nogle kan lide den, andre kan ikke. (Om kristuskransen) Det vigtige i denne sammenhæng er stilhedspærlerne. Vi skal være stille i

bønnen, i samtalen, så Gud kan få os i tale. Måske ved en indre stemme, måske ved en ny opstået tanke, følelse eller, hvad ved jeg. Problemet for mange af os er, at vi opholder os alt for meget ved jeg-perlen. Vi skal være stille for Gud.

I langt de fleste familier er det de færreste, der i det daglige har tid til de lange samtaler med hinanden. Men vi har dagen igennem – håber jeg da – mange lejligheder til masser af små samtaler om alting og ingenting. Om diverse gøremål, tanker, følelser, ideer osv. Det er også langt de færreste af os, der tager de lange samtaler med Gud. Mange vil også synes, at det er der ikke tid til – hvilket oftest er en løgn, for vi har tid til det, vi vil og prioriterer vigtigt i vore liv. Det er en anden snak. Men vi har alle masser af små øjeblikke til de små samtaler med Gud. Tid til, at vi kan tale, og tid til at vi kan lytte.

Gud giver sig altid tid til at høre vore bønner. Gud giver sig altid tid til at besvare vore bønner. Det er bare os, der ikke altid giver os selv tid til at lytte.

Læser vi gudstjenestens første to læsninger sammen, får vi det at gå herfra med i dag, at et sønderbrudt og sønderknust hjerte afviser Gud ikke. Han skriver sine love i vore hjerter. Han tilgiver os vores uret og husker ikke længere på vores synd.

Tid til samtale med Gud er ikke spild af tid. Men det er spild af tid, hvis vi ikke giver os tid til at lytte til Guds svar. Det er synd, for vi har godt af det, og vore omgivelser vil nyde godt af, at vi har det godt – også med Gud. Bed og lyt!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen